

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

II. Quam nobis oratio necessaria sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

angelici adstant, quando orationi inlistimus. In huius rei confirmationem multa & sacris litteris de promittit testimonia, ut illud Psalmistæ, *In conspectu Angelorum psallam tibi*: Et, *Præuenerunt Principes cœlestium psallentibus in medio iuencularum tympanisticarum quem ipse locum de Angelis se selectantibus coniungentibus patenter intelligit*; ut & illud Angeli ad Tobiam, *Quando orabas cum lacrymis, ego obtuli orationem tuam Domino*. Mox enim atque oratio orantis ore egreditur, Angeli eam quod præsentibus adfuit, excipientes Deo Opt. Max. offerunt. Idem denique asserit Hilarius, *Angeli, ait, præsent fidelium orationibus, & eas quotidie Deo offerunt*. Quare uerisimile fit, nos, dum orationi incumbimus, ab Angelis circumcingi, inter medios Angelos agere, & Angelorum officio fungi, id scilicet iam tum in terris agentes quod perpetuo post in cælo acturi sumus, Deum laudando & benedicendo. Vnde etiam potissimum hoc nomine Angelis cari & amici sumus, utpote qui socii eorum & modo sumus, & post etiam erimus, dum collegarum ipsorum qui alias exciderunt, sedes replebimus. Chrysostr. de orationis excellentia loquens, eaque extollere cupiens, nihil de ea ait dici posse præstantius quam quod quicumque orationem instituit, cū Deo loquatur & conuersetur. *Considera*, inquit, *quanta sit tibi concessa felicitas, quanta gloria attributa orationibus, fabulari cum Deo, cum Christo miscere colloquia, optare quod uelis, quod desideras postulare*. Nullam ait linguam explicare posse quantæ sit hæc cum Deo cæli conuersatio & collocutio dignitatis & excellentiæ, quantæ eadem nobis utilitatis & commodi: si enim qui in terra cum uiris prudentibus & doctis assidue conuersantur, breuissimo tempore notabilem in se fructum percipiunt, ac mire se in prudentia & doctrina profecisse comperiunt; si etiam iis qui cum bonis & piis cōuersantur, horum bonitas ac pietas adherescit (unde etiam vulgo dicitur, *Age cum bonis, & de bonorum eris numero*) quid dicendum de iis, qui frequenter cum Deo

agunt & conuersantur? *Accedite ad eum, psal. 33. 6. & illuminamini*. qua luce, qua cognitione, quibus etiam bonis & commodis, per hanc conuersationem & familiaritatem donabuntur? Quare dicit Chrysostr. nulla re adeo nos in uirtute perficere, quàm frequenti oratione & assidua cum Deo conuersatione. Per eam namque miram cor hominis generositatem induit, mundana despiciere incipit, super omnia illa se effert, Deo se vnit, seque in eum quodammodo transformatur, sanctus denique ac spiritualis efficitur.

CAPVT II.

Quam nobis oratio necessaria sit.

QVAM uero nobis oratio sit necessaria, est experientia notissimum: Utinam uero adeo notum id non esset! Quia enim homo gratia & fauore Dei tantopere opus habet, quod tot lapsibus sit obnoxius, quod à tam multis, tamque grauibus aduersariis circumcinctus, quod tantarum tam ad animam quam ad corpus pertinentium penuria laboret; hinc nullum habere melius in hisce malis remedium potest, quam semper & in omnibus ad Deum opus causa confugere, cum ex toto corde rogando, sibi ut faueat, & in omnibus periculis ac necessitatibus optuletur, iuxta illam Iosaphati Regis, dum ab hostibus se cinctum vnde undique uideret, orationem; *Cum ignoremus quid agere debeamus, hoc solum habemus residui, ut oculos nostros dirigamus ad te Deus*. quod inquam adeo debiles, indigi & pauperes sumus, & quid nobis faciendum sit nesciamus, nullum salutaris remedium superperit, quam ad Deum cæli oculos sustollere, & per orationem id ab eo petere, quo indigemus & caremus. Vnde Cælestinus Papa in epistola quadam Decretali, Ad huius orationis, inquit, necessitatem uobis indicandam, melius nihil dicere scio, quàm quod prædecessor meus Zozimus dixit: *Quod est, inquit, tempus in quo eius auxilio nõ*

Ho. de orat. & in illud ps. 7. Confitebor Domino secundum.

Orandum semper & multam, quia semper multum indigemus.

2. Tar. 20. 2.

e. 9. contra Pelagium.

indigemus? In omnibus igitur rebus, causis, & negotiis exoratus est protector Deus, cuiusque gratia postulanda: superbum est enim, ut humana natura, adeo misera & fragilis, aliquid de se praesumat.

22. q. 88 or. 2.
1. lib. 3. fid. c.
24.
2. Lib. de ser.
Domini c. 7.
& serm. 230.
de tempor.
3. hom. in Iul.
martyr.
4. hom. 3. in
Gens.
5. Lib. 1. dial.
c. 8.

Diuus Thomas de oratione agens, egregiam praegnantemque dat rationem, & qua orationis colligatur necessitas, quam ipse è 1. S. Damasceno, 2. Augustino, 3. Basilio, 4. Chrysostomo, & 5. Gregorio doctrinam hausit. Docent itaque Patres hi Deum, quod diuina sua prouidentia ac dispositione iam inde ab aeterno animabus dare decreuit, id iis in tempore non nisi per hoc orationis adminiculum concedere, atque adeo in hoc multarum quidem animarum salutem, conuersionem, ac remedium, aliarum vero profectum & perfectionem ipsum collocasse ac statuisse. Adeo ut sicut idem disposuit ac decreuit, ut genus humanum mediante matrimonio multiplicaretur, ut terra nonnisi arata, seminata & culta, abundantiam panis & vini, ac frugum reliquarum prouentum adferret; ut denique mediantibus opificibus & materia, domus ipsae & aedificia costruerentur; ita etiam multos in hoc mundo effectus non nisi per hoc orationis praedium producere multasque via hac gratias & charismata animabus nostris communicare constituerit. Atque hoc est, quod Redemptor noster Iesus in Euangelio promissit:

Matth. 7. 7.

Oratio est a
qua ductus.

Oratio catena
aurea calcis.

Petite, inquit, & dabitur vobis, quae uis & inuenietis; pulsate & aperietur uobis: omnis enim qui petit accipit, & qui quaerit inuenit, & pulsanti aperietur. Adeo ut oratio sola medium fit, & velut aquaeductus, per quem necessitatibus nostris succurrere, pauperatē nostram locupletare, bonisque & gratiis omnigenis mentes nostras replere statuit Deus. Vnde ad liquidum patet, quam nos necesse sit ad orationem, velut ad sacram anchoram confugere. Quo circa non incogruē eam sancti Patres catena aurea assimilant, & caelo in terram usque protensa, per quam nimirum diuina bona caelitus ad nos descendunt, & nos vice versa ad Deum ac di-

uina oportet ascendere. Nos vero eam scalae Iacobi, quae è terra in caelum usque pertingebat, & per quam Angelorum hinc alii ascendebant, inde alii descendebant, comparamus. S. Augustinus vero illam caeli clauim nominat, ut quae omnes eius ianuas aperiat, omnesque Dei thesauros referet, ne unum quidem abscondens. *Oratio, inquit, iusti, clauis est caeli: ascendit praecatio, & descendit Dei miseratio.* Alio vero loco sic loquitur, *Sicut ex carnalibus efficitur caro, ita ex diuinis eloquiis & orationibus interior homo nutritur & pascitur.* Eandem comparisonem pluribus urget Martyr & Abbas Nilus.

Vna de praecipuis rationibus, è quibus sancti Patres hinc orationis ualorem ac pretium, illinc uero quantopere ea nobis necessaria sit, colligunt, est, quod oratio primarium quoddam & efficacissimum sit medium ad totum uitae nostrae statum recte componendum & ordinandum, atque adeo omnes, quae in uirtutis uia nobis occurrere possint, difficultates superandas & expugnandas. Vnde ab ea iungit omnem uitae nostrae directionem dependere; & cum oratio bene ordinatur, ac componitur, etiam uitam bene ordinatam ac compositam esse, cum uero illa non recte constituta est, nec alia omnia recte ordinata procedere. Quare bene Augustinus, *Recte, inquit, nouit uiuere, qui recte nouit orare.* Climachus uero notabile quoddam è quodam Dei famulo circa hoc uerbum se audisse scribit, scilicet, iam inde ab exortu diei & summo mane scio, qualis dies reliqua mihi futura sit: significans, si recte orationem mane perageret, reliqua per diem opera recte sibi succelsura; & vice versa si in oratione matutina negligens esset, bonum illa successum non habitura; Atque idem esto de toto uitae cursu iudicium. Nemo nostrum non id quotidie experitur; nempe quando oratione recte obimus, tam bene nos per diem reliquum dispositos, hilares, generosos, ac bonis propositis ac desideriis tam plenos esse, ut sit de quo Deo gratiae agatur; con-

era, si in illa solum nos negligenter gesserimus, statim reliqua omnia etiam collabescere & ruitura. Vnde S. Bonaventura: *Sine orationis studio omnis Religio est arida, imperfecta, & ad ruinam promptior.* Nam si illa omittatur, quamprimum omnia pessum eunt; statim namque subingredi incipit tepor, & anima ignavescere, debilitari, languere, ac vigorem illum & constantiam mentis, quam habebat, amittere; statim omnia illa sancta proposita, & cogitationes priores, nescio quo modo evanescent, omnes è contra passionibus effrenis repullulare & reuiuiscere incipiunt; tum quoque vanis quibusdam homo capi se comperit delectationibus, & confabulationibus, risus, læticias exteriore, & alias id genus vanitates captare; & quod omnium deterrimum est, ilico etiam vanæ gloriæ, iræ, inuidiæ, ambitionis, aliorumque id genus vitiorum, quæ emortua & extincta antea videbantur, appetitus reuiuiscit.

Hinc Nilus Abbas orationem esse debere ait viris Religiosis ceu speculum. In hoc ipsi nos quotidie diutius speculari & contemplari debemus, vt quas imperfectiones & defectus habeamus, in eo videamus, & si quam tunc in rebus sæditatem notamus, illam extemplo tollere conemur. Hoc item in speculo consideranda & notanda sunt virtutes illæ, quæ in Christo Iesu resplendent, vt illarum ornamentis animam ipsi nostram insigniamus & condecoremus. Quare bene dicebat Minorum Pater Franciscus, *Gratia orationis viro Religioso maxime desideranda est; nullus enim sine ea in Dei seruitio fructus sperari potest.*

Inter ceteras S. Thomæ de Aquino, quæ in vitæ eius historia referuntur, grates sententias numerantur & hæc, Religiosus orationis panoplia carens, miles est inermis, & superatu facilis. Sanctus vero ille Archiepiscopus Valentinus F. Thomas Villanouanus. similem esse dicebat orationem naturalis stomachi calori: vt enim sine illo nec vita naturalis conseruari, nec vllum afferre alimenta

sumpta fructum possunt; cum illo vero omnia bene concoquantur, digeruntur, homo sustentatur, omnibus quoque corporis membris vigor, spiritus, & robur ad bene suas functiones & operationes perendas suggeritur: Sic sine oratione spiritualis vita conseruari non potest, cum ea vero optime: eius namque adminiculo spiritus vegetatur & animatur, & vigorem ac robur ad qualibet opera & præcepta à superiore iniuncta peragenda, necnon ad omnes quæ occurrere possunt difficultates & labores suscipiendos concipit. Per orationis namque calorem omnia hæc optime digeruntur, ac facilitantur, & nihil omnino est, quod non in animæ vilitatem conuertatur ac cedat. Denique si orationem ita prout oportet vsurpemus, haud dubie in illa salutaria contra omnes nostras imperfectiones, & ad in virtute & Religione integros nos conseruandos, remedia inuenimus. Si enim forte vel in obedientia, & regularum obseruantia paulo te remissiore fieri, vel alia quapiam in re ignavescendo deficere, vel passionem in te repullulare, vel denique sinistram aliquem casum aliam ingruere contingat, quam primum ac ad orationem confugies, his omnibus per Dei gratiam & opem in eadem remedium inuenies. Quin imo si vel in hac ipsa oratione elangueris & remissior fias, eadem mox tibi remedio erit, & tibi metipsum te restituet. Omnibus ergo malis medetur oratio, atque adeo orationem remissiore curat ea quæ est feruentior. Vnde non incite manus comparatur; nam vt hæc toti corpori, quin imo sibi ipsi instrumentum est (idecirco enim manus laborat, vt totum corpus alatur & vestiatur, eique bene sit, & vt quidquid tum corpori tum animæ, atque adeo sibi ipsi necessarium est, ipsa procuret: nam si vna manus infirma & læsa sit, hanc curat altera; si vna fordida, hanc lauat altera; si frigida, hanc calefacit altera; omnia denique per manus peraguntur) ita se res in oratione habet.

*Oratio animæ
quod manus
corpori.*